

Parlament dels graduats Kirian Blanco

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2016**

Barcelona, 2 de juliol del 2016

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Disculpeu, atureu-vos un segon i aprecieu el moment que estem vivint. Aturem per uns instants les notícies americanes amb Trump al capdavant; la crisi dels refugiats amb Europa al darrere; parlant d'Europa, aturem també l'Eurocopa de futbol, i parlant de futbol "ara fa dies que no juga el Barça, no?". He demanat que ens aturéssim un moment i no he parat de parlar. Però ara ens hauríem d'aturar, perquè aquest moment garratiba, corprèn i esmaperd.

I ara direu... Per què m'hauria de comprendre aquest moment? És imprescindible que ho faci? No em puc posar aquesta cinta tan espectacular per pur postureig? Quin paper juga vostè en la meva vida privada? És més, qui és vostè?

Bona nit, em dic Adrià Marquès, sóc estudiant (NO, no estudiant: sóc graduat!) en Administració i Direcció d'Empreses aquí, a la Pompeu. I és per a mi un honor i un gran privilegi poder parlar davant de tots vosaltres en un dia tan especial. Avui, us explicaré per què em corprèn aquest moment.

Gràcies per ser aquí, amics, àvies, pares, mares. És gràcies a la sort que estem aquí, gràcies a la sort que hem tingut de tenir uns pares i mares tan fantàstics. Ens ho han donat tot sempre. Tot el que han pogut, i de la millor manera que han sabut. I amb això, és suficient per estar-ne eternament agraïts.

Perquè si aquí al davant estem emocionats pel que ve, imagineu-vos com estan allà darrere... Encara més! "Se m'ha fet gran el nen, encara recordo quan li buscava l'escola i mira ara...", pensen. Pares i mares, sóc un privilegiat per haver pogut compartir Facultat amb tots els vostres fills i filles; són i sou collonuts. Heu fet una gran feina.

A tots els meus companys, en primer lloc m'agradaria agrair-vos la confiança a l'hora de fer-me delegat durant aquests quatre anys. Ho he fet el millor que he sabut. I us asseguro que hem lluitat i construït a cada una de les reunions que hem fet amb la Facultat. A qui també ens toca agrair-ne la feina, perquè és un miracle que aquesta facultat continuï endavant malgrat tot. Hem fet crítiques molt dures a la Pompeu durant tot aquest temps, però perquè ens l'estimem. Perquè creiem que podem arribar a ser una de les millors facultats no d'Espanya, que ja ho som. Sinó del món. Moltes gràcies rector, degà, professors –també els professors associats–. Moltes gràcies a la secretaria i moltes gràcies a tothom qui fa que aquesta facultat continuï funcionant i a la part de dalt dels rànquings.

"Els joves no foten res, són uns ganduls i no tenen cap mena d'interès." "El mer-

*cat laboral està fatal.” “No sé per què continues estudiant, si total, no hi ha feina.”
“Actualment ja no es valora ni l’esforç ni les ganes ni el talent.”*

Això són coses que sentim, que hem sentit cada dia, al dia a dia. Cada cop que engegàvem la tele, cada cop que la tancàvem. Cada cop que agafàvem *La Vanguardia* quan arribàvem aquí, a la Pompeu, a la classe de les nou del matí. “Les coses estan fatal, i RES del que facis podrà canviar-ho.”

Però nosaltres. Valents. Inconformistes. Ens hem mirat la realitat de tu a tu i ens hem rebel·lat. Ens hem proposat graduar-nos de la millor Facultat d’Economia i Empresa de tot l’Estat, i ho hem aconseguit. Hem demostrat que som.

No, de debò: penseu-hi! Penseu en cada moment. En cada seminari, en cada examen. Quan el món s’ensorrava, nosaltres entràvem a la universitat. 2012 i ara, quatre anys més tard, 2016, encara sembla que està mig ensorrat. Som uns lluitadors. I ho hem aconseguit!

I aviam, sent justos. Ara sembla que tot ha estat plorar i esgarrinxar-se entre esbarzers per arribar fins aquí. Però, a més d’un títol molt “xulo” signat per Felip VI, ens enduem d’aquests quatre anys moments que mai no oblidarem i, sobretot, amics que mai no deixarem perdre. Recordarem moments a cada barbacoa, a cada festa, al pas d’Equador, a les cases rurals, al Sant Joan de la Mireia, a la casa de Sitges de la Marina, o cada vegada que hem arreglat el món amb una cervesa a la mà. I, sens dubte, també recordarem les floretes que ens tiraven ALS NOIS cada cop que compràvem el berenar al bar de Jaume I: “Hola guapo, ¿qué te pongo hoy?”...

I en el futur? L’any vinent, els nostres camins se separen. Uns continuaran estudiant, altres començarem a treballar, alguns es quedaran aquí. Altres marxaran a l’estranger... Però no pel fet que ens separem deixarem de voler saber com ens van les coses. A casa em deien “els amics de debò es fan a la universitat”, i efectivament tenien raó. Al pis de l’any que ve ja ens hem proposat tenir una habitació per a convidats, on esperem una rotació mínima de dos “pompeus” al mes. Ens trucarem, i ens preguntarem per la feina i fins i tot en les tardes més tontes de diumenge desitjarem tornar a la Pompeu. (*Dilluns ja no, eh*) Però voler tornar de tant en tant és normal perquè aquí hi hem estat realment de gust.

Un apunt, fixeuvos-hi. Penseu en els tres moments més brutals de la vostra experiència d’aquests quatre anys. Un 99% vindrà d’un dia que vau decidir fer una

cosa diferent. Un dia que vau dir, avui no aniré a classe (senyor rector, això ho puc dir, oi?). D'acord, doncs aquesta setmana no aniré a classe perquè anirem a veure al Ramon a Copenhaguen. O quan te n'anaves a dormir, ja amb el pijama del Looney Tunes posat i havent-te rentat les dents i un amic et diu, va, vine a fer unes birres que estem a punt de sortir, i hi vas, i és la millor nit en molts de dies. O quan vas tenir el valor d'aixecar-te un dia decidit a anar-te'n a l'estranger. "Mama, me'n vaig cinc mesos a estudiar a Hong Kong", "A Hong Kong? Però si està molt lluny!". Precisament per això, mama. Però no perquè no ens estimem la mama o la nostra vida a Barcelona. Barcelona és fantàstica i la mama, més! Però, hem entès que no podem fer el mateix de sempre per sempre i esperar resultats diferents.

Ho hem entès, i per això la nostra generació marcarà els propers anys. Som la història que no han escrit. Som una nova manera de fer, una nova generació disposada a canviar les coses. Que sortim de la Universitat amb ganes de menjar-nos el món. A menjar-nos-el per fer-ne un de millor. Sortim per dir a la generació dels nostres pares que facin un pas al costat, que ens deixin passar. Que venim amb molta força. Que venim a canviar el món. A través de l'educació, del treball i de l'esforç, no dubto que farem una societat millor. Som la generació més preparada que mai hi ha hagut. Amb una base forta de valors i maneres de fer que trenquen amb l'*status quo*. I això, amics i amigues, serà la clau del nostre futur i de la nostra societat...

Crec que això és tot el que volia dir-vos avui. Recordeu que les coses passen si algú vol que passin. Siguem directores i no només actors de la realitat que s'acosta. Sortim a menjar-nos el món.

Moltíssimes felicitats classe 2016: sou collonuts. I de tot cor, us desitjo que sigueu molt i molt feliços. Moltes gràcies.

